

Arrest

nr. 257 824 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Afghaanse en Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...) alias (...) verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van de provincie Kabul, district Paghman, dorp Chandal Bae, maar sinds 2006 woonachtig in de stad Herat. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent gehuwd met (...) (CG X O.V. X) en heeft twee minderjarige kinderen, waarvan de jongste geboren is in België. Ook uw broer (...) (CG X O.V. X) verblijft met zijn vrouw en kinderen in België. Hij werd op 25 juni 2009 erkend als vluchteling in België.

U verklaarde dat uw broer, als vertegenwoordiger van uw stam, lid was van de Commissie landopmeting, die optrad in het landconflict in het district Paghman, waarbij talrijke mensen van hun gronden werden beroofd door commandant Mumtaz, neef van Sayyaf. Zowel uw broer als u en talrijke andere mensen namen in 2006 deel aan de betoging gericht tegen Mumtaz en Sayyaf. Er werd door de mannen van Mumtaz geschoten op de demonstratie en twee mensen lieten het leven, waaronder Mullah Ramazan, uw kozijn én buurman. Uw broer werd gearresteerd en twee dagen later kwamen mannen van Mumtaz naar uw huis en namen u met geweld mee. U werd twee dagen geslagen en mishandeld, waarbij uw arm werd gebroken en u bloedde uit uw oor. Het was de bedoeling van Mumtaz dat u eigendomsdocumenten zou tekenen waaruit dan zou blijken dat u jullie gronden aan Mumtaz had verkocht. Ze namen uw vingerafdruk maar stuurden u daarna naar huis met de bedoeling uw taskara te halen, ten einde een zogenaamd legaal document te maken. Toen u thuis aankwam, waren enkel uw schoonzus, haar kinderen en uw schoonmoeder aanwezig. Uw schoonvader had uw vrouw en kind opgehaald en haar in veiligheid gebracht in de stad Herat. Daar woonde een verre verwante van uw schoonmoeder, die van Herat afkomstig is. U wist te ontsnappen en vluchtte nog in 2006 naar Herat om daar uw vrouw en kind te vervoegen.

*In het huis van de verwant van uw schoonmoeder huurde u twee kamers. U verbleef in de stad Herat tot aan uw vertrek naar België in 2015. Pas na drie jaar in Herat kwam u te weten dat uw broer en zijn gezin gevlucht waren naar Europa. U ging nooit terug naar Paghman. In Herat werkte u aanvankelijk als chauffeur met uw eigen wagen, maar u moest dit werk opgeven omdat u ziek was geworden. U lijdt aan hepatitis. Vervolgens geraakte u aan het werk in de bazar, in een winkel waar men vogels verkoopt. Na een tijdje werd u partner van de eigenaar. Dan, op een dag, stond u in de bazar oog in oog met twee mensen die u kende vanuit Paghman, de ene was een winkelier in dezelfde straat waar u en uw broer een zaak hadden, de andere persoon was iemand die banden had met Mumtaz. Ze waren verwonderd u te zien, want ze dachten dat u in Europa was. Daarna zijn de moeilijkheden begonnen, aangezien via deze personen Mumtaz ter ore kwam dat u zich in Herat bevond. Mannen van hem gingen naar uw schoonvader, nog steeds woonachtig in het district Paghman, sloegen hem en vroegen uw adres en telefoonnummer. U kreeg verscheidene telefonische bedreigingen. De bellers, in opdracht van Mumtaz wilden u geld geven voor uw gronden, maar ze boden veel te laag en u weigerde, mede uit angst dat ze u toch iets zouden aandoen. Hierop werden u, uw vrouw en kind bedreigd. Uw vrouw verloor jullie ongeboren tweeling nadat ze uit vrees voor bedreigers gevallen was. Uw schoonvader zei dat u niet in Herat kon blijven en stuurde jullie naar het huis van een vriend, waar u ongeveer vijftien dagen verbleef. De verre verwant bij wie u woonde, oom (...), kreeg toen bezoek van vier mannen en werd geslagen opdat hij zou zeggen waar jullie waren. Daarna zocht uw schoonvader een smokkelaar. Jullie verlieten Afghanistan tijdens de maand Ramadan en reisden via Iran en Turkije en verder via Griekenland, waar op 28 juli 2015 uw vingerafdrukken werden genomen en opnieuw in Hongarije, op 09 en 10 augustus 2015. In België diende u een **eerste** asielaanvraag in op 26 augustus 2015.*

Bij terugkeer vreest u dat Mumtaz alsnog wraak zal nemen op u en uw familie.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een oude taskara neer, uit de tijd van Rabbani.

Op 29 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u ingeroepen asielmotieven. U ging niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

*U diende – samen met uw echtgenote – en zonder naar uw land te zijn teruggekeerd op 9 januari 2018 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u na uw weigeringsbeslissing naar Duitsland ging voor een vijftal maanden maar dat u door hen opnieuw aan België overgedragen werd. U stelde ditmaal de volledige waarheid te willen zeggen omdat jullie de huidige situatie beu waren. U verklaart nu dat u voordien wél de waarheid vertelde over de problemen waarmee u geconfronteerd werd in Afghanistan maar dat u gelogen heeft over u verblijf in Herat sinds 2006. In plaats van in Herat verbleef u samen met uw gezin 10 jaar lang in Iran alvorens naar Europa te vluchten en dit omdat de situatie in Iran zeer slecht was voor Afghanen. U stelde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de mensen met wie u eertijds problemen had nog steeds aanwezig zijn in uw regio. U voegt eraan toe dat u de vorige keer gelogen heeft over uw verblijf in Herat omdat men u gezegd had dat u nooit een positieve beslissing zou krijgen indien u zou zeggen dat u 10 jaar in Iran woonde en indien u zou zeggen dat uw echtgenote een Iraanse in plaats van een Afgaanse is. Uw echtgenote verklaarde in het kader van haar tweede*

verzoek dat ze in totaal 2 à 2,5 jaar in Afghanistan woonde naar aanleiding van jullie huwelijk. Voor de rest woonde ze altijd in Iran. Wat uw kinderen betreft zei u dat ze Afghanistan niet kennen en dat jongeren daar ontvoerd worden voor losgeld. In Iran mogen ze niets, zelfs niet studeren.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel Afgaans paspoort met afgiftedatum 12/8/2013 en voorzien van een tijdelijke verblijfsvergunning voor Iran, een attest van de Afgaanse ambassade in Iran d.d. 1/6/2010 dat uw identiteit bevestigde, een medisch attest van een ziekenhuis in Iran d.d. 31/7/2013, een huurcontract van jullie huis in Iran d.d. 3/1/2013, een Iraanse gezondheidskaart van uw zoon d.d. 8/1/2014 en een Iraans bewijs van het overlijden van jullie tweeling d.d.30/11/2013 neer. Uw echtgenote legde een originele Iraanse identiteitskaart neer met afgiftedatum 15/9/2013 en een originele Iraanse nationaliteitskaart met onleesbare gegevens en geen geldigheidsdatum. Al deze documenten werden u bezorgd door een Iraniër die vanuit Duitsland terug naar Iran op bezoek gegaan was.

Op 18 april 2018 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Hoewel u over uw verblijfplaatsen en de nationaliteit en herkomst van uw echtgenote andersluidende verklaringen had afgelegd, veranderde dit niets aan de kern van de zaak, namelijk dat de door u aangehaalde vluchtredenen volstrekt niet geloofwaardig waren, waardoor u niet had aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestond. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 27 augustus 2018 werd dit beroep verworpen door de RvV met het arrest nr. 208.243. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd deed u op 08 februari 2019 voor de **derde** keer een verzoek om internationale bescherming. U bleef volharden in uw eerdere verklaringen over de reden dat u Afghanistan had verlaten en niet kan terugkeren naar uw herkomstland. Bij terugkeer naar uw land vreest u dan ook Syyaf en Mumtaz. Als nieuwe elementen in uw derde verzoek om internationale bescherming haalde u aan dat uw herkomstregio binnen Afghanistan onveilig is door het oorlogsgeweld, dat uw vrouw geen Afgaanse is en dus niet in Afghanistan kan wonen, en dat uw kinderen niet in Afghanistan zijn geboren en dus niet in Afghanistan kunnen wonen.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Afgaans paspoort uitgereikt op 12 augustus 2013, een nationaliteitsbewijs van de Afgaanse ambassade in Brussel gedateerd op 13 december 2018, een attest van gezinssamenstelling in Iran, de Iraanse geboorteakte van uw zoon, en twee aanvraagbewijzen voor paspoorten die u in Iran hebt ingediend. Uw echtgenote heeft volgende documenten neergelegd: een Iraanse paspoort uitgereikt op 12 oktober 2010 met bijhorende vertaling, een Iraanse identiteitskaart, een shenasnameh (Iraans identiteitsbewijs), een Iraans verzekeringsboekje en de enveloppe waarmee deze documenten naar jullie verstuurd zijn.

Op 23 mei 2019 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Uw verklaringen waren immers tegenstrijdig en incoherent en konden aldus geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw vrees bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. Ook de door u neergelegde documenten waren niet dienstig als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 03 maart 2020 werd dit beroep verworpen door de RvV met het arrest nr. 233 527. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

U verliet België niet en diende op 13 maart 2020 samen met uw echtgenote een **vierde** verzoek om internationale bescherming in. U stelt nogmaals dat u in Iran bekend stond onder het alias (...), dat u in werkelijkheid Afghanistan hebt verlaten toen u 12 of 13 jaar oud was, en dat u niet in Iran kan leven als Afgaanse soenniet die is gehuwd met een Iraanse sjiïet. Tevens vreest u discriminatie en mishandeling door de Iraanse bevolking. In Afghanistan vreest u als vreemdeling te zullen worden beschouwd vanwege uw lange verblijf in Iran, of dat uw kinderen er zouden kunnen worden verkracht of vermoord. In ondergeschikte orde vreest u de algemene veiligheidssituatie. Uw echtgenote stelt dat zij niet kan terugkeren naar Iran omdat er daar veel problemen zijn: u verbleef er illegaal en kon derhalve niet werken of leven daar, en haar familie keurde jullie huwelijk af en bezorgde jullie veel problemen.

Ter ondersteuning van uw vierde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een kopie van een bevestigingsbrief dd. 11 september 2020 die door uw vroegere dorpsgenoten in Iran werd geschreven en ondertekend. Uw echtgenote legde ter ondersteuning van haar vierde verzoek een brief van uw advocaat neer, met daarin een kopie van een Iraans document, voorzien van een Engelse vertaling.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en Iran voor u niet als een veilig derde land kan worden gezien, dient uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Hoewel u problemen aanhaalde in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16,19,22) worden deze beweerde problemen voor het bepalen van uw gegronde vrees buiten beschouwing gelaten. Dat u verwijst naar uw beweerde problemen in Iran als nieuw element in uw huidige verzoek (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16), is bijgevolg volledig naast de kwestie. Daarbij wilt het CGVS alleen nog aanstippen dat uw beweerde moeilijkheden om als soenniet met een sjjiitische vrouw getrouwd te zijn (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) absoluut niet ernstig zijn, daar uw vrouw tot op heden achter haar verklaring blijft staan dat ze een soennitische moslim is (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9) net zoals u. Dergelijke uitlatingen tasten uw algemene geloofwaardigheid in eerste instantie al aan. Wat er ook van zij, u stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat u daar zou worden beschouwd als een vreemdeling vanwege uw lange verblijf in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). In dat verband verwijst het CGVS naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020, waarin de RvV reeds opmerkte dat volgens de EASO guidance note 2019 (p.75) personen die niet vertrouwd zijn met de Afghaanse normen en gebruiken en niet beschikken over een ondersteunend netwerk moeilijkheden kunnen ondervinden bij het vinden van een job of een woning in Afghanistan. Afghanen die in Iran geboren zijn worden soms beschouwd als niet "Afghaans genoeg". Omwille daarvan kunnen ze beledigende bemerkingen krijgen. EASO benadrukt dat personen die onder dit profiel vallen en deze problemen ondervinden in principe geen risico op vervolging hebben. Slechts in uitzonderlijke gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden, kan de opstapeling van maatregelen, met inbegrip van ernstige schendingen van mensenrechten, leiden tot vervolging. In casu bracht en brengt u geen dergelijke individuele omstandigheden aan. Dat u thans deze verklaringen herhaalt wijzigt dus op geen enkele wijze deze beoordeling. Verder benadrukte de RvV in hetzelfde arrest dat u op geen enkele wijze uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran hebt aangetoond. Uw echtgenote verklaarde tijdens die procedure overigens na jullie huwelijk in 2006 nog lange tijd in Afghanistan te hebben gewoond, in weerwil van uw beweringen.

Thans brengt u twee documenten aan die volgens u dit voorgehouden langdurige verblijf in Iran zouden staven. Het gaat evenwel om twee fotokopieën van documenten, dewelke op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd en bijgevolg zeer geringe bewijswaarde hebben. Het gaat bovendien om brieven die werden geschreven in december 2020, dus ruim na uw vertrek en kennelijk op uw vraag. Dat het duidelijk gesolliciteerde documenten zijn ondergraaft de overtuigingskracht ervan nog verder. Deze vastgestelde tekortkomingen van de door u neergelegde kopieën klemmen des te meer in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninfo nr.2) en waaruit blijkt dat er in Iran een levendige markt in valse of frauduleus bekomen documenten bestaat. Dat uw echtgenote zich erover beklaagt dat uw moeilijkheden voortkwamen uit uw illegaal

verblijf in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), schaadt hetgeen nog rest van de geloofwaardigheid van deze stukken. Het kan immers niet worden ingezien dat zij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u daar over geldige papieren beschikte, zoals blijkt uit de kopie van het document dat door de Iraanse autoriteiten zou zijn uitgereikt, en door uw advocaat werd opgenomen in zijn brief. Overigens moet worden vastgesteld dat in deze documenten weliswaar wordt gesproken over een verblijf in Iran, maar dat uit de vertalingen andermaal blijkt dat de inhoud ervan op geen enkele manier aantoont dat u reeds sinds uw kindertijd in Iran zou hebben gewoond. U zegt nu dat u bent geboren in 1983, en dat u op 12 à 13-jarige leeftijd van Afghanistan naar Iran bent getrokken (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Niets in de door u neergelegde documenten ondersteunt deze huidige versie van uw levensloop. Dat u enkele jaren in Iran zou hebben verbleven maakt op zich geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk, temeer daar u nooit enige vrees aannemelijk hebt gemaakt ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit hebt. In verband met uw opmerking dat de huidige corona-pandemie het u onmogelijk maakt om een bevestiging te krijgen van UNHCR dat u bijna heel uw leven hebt doorgebracht in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), alweer een blote bewering aangezien u geen elementen aanreikt waaruit blijkt dat u dit antwoord hebt gekregen van UNHCR, stelt het CGVS vast dat u reeds vijf jaar in België bent en doorheen uw vorige drie verzoeken steevast en bij herhaling bent geweest op het belang van een doorgedreven inspanning om dergelijke stukken te verzamelen. De recente en uitzonderlijke situatie die voortvloeit uit de pandemie kan dan ook op geen enkele manier verschonen dat u al die tijd zou hebben verzuimd om bewijsstukken te verkrijgen en te tonen aan de Belgische asielinstanties.

Over de verklaringen van uw vrouw volstaat de observatie dat zij in haar vierde verzoek geen nieuwe elementen kenbaar heeft gemaakt, en louter een vage en algemene verwijzing maakt naar problemen in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Opnieuw verwijzend naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020 moet worden vastgesteld dat zij er evenmin als u in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken tegenover het land waarvan zij de nationaliteit heeft, in haar geval Iran.

Wat betreft het feit dat u – in hoofde van uw kinderen - bijkomend opwerpt dat zij in Afghanistan zouden kunnen worden verkracht of vermoord, dient opgemerkt te worden dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dat uw kinderen net als u reeds vijf jaar in België zijn, en hier naar school gaan, houdt geen enkel verband met de door jullie beweerde vrees.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waar u zelf naar hebt verwezen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 23), net als uw advocaat in zijn brief, wijst het CGVS op wat volgt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker immers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te

voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in uw herkomstregio, namelijk de provincie Kabul, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 162-171, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 5,2 miljoen inwoners heeft en dat er in 2019 in de provincie 1563 burgerslachtoffers vielen, een daling van 16% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er 338 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 339 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan er 142 plaatsvonden in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. In negen districten van de provincie Kabul werden er minder dan 15 incidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard en het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en de opstandelingen anderzijds. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun controleposten, voorposten, konvoien of voertuigen. Verder wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen gericht tegen zowel de aanwezige AGE's, als criminele groeperingen. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. AGE's die bembommen of IED's gebruikten, vaak gericht op de Afghaanse veiligheidstroepen, vertegenwoordigden bijna 1/3 van alle gemelde veiligheidsincidenten in de provincie Kabul. De meeste van deze IED-incidenten werden geregistreerd in het district Kabul. Verder blijkt dat er in de provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 2 zelfmoordaanslagen gepleegd werden waarbij de Afghaanse veiligheidstroepen gevisieerd werden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De provincie Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken

hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overigens kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat u de meest recente versie van uw levensloop niet hebt aangetoond. Bijgevolg blijft ook de beoordeling van de Raad overeind dat er, gezien uw eerder beweerde verblijf in de stad Herat, ook tegenover die locatie in Afghanistan een analyse van de veiligheidssituatie moet worden uitgevoerd.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 148-153, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie tot de relatief rustige provincies in het westen van Afghanistan behoort, maar dat de Taliban er actief is in meerdere districten..

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Herat, waar het geweldsniveau en de impact van het conflict verschillend is van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Eind 2019 en begin 2020, was de stad getuige van een reeks veiligheidsincidenten, met inbegrip van gerichte moorden en aanvallen op de politie. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Herat stad wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin zijn er in het administratief dossier enige aanwijzingen dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde aanvankelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Paghman, provincie Kabul, in het dorp Qul-i-Sanjida. U was Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U hebt deze versie van de feiten herroepen en verklaart nu de Iraanse nationaliteit te bezitten, dat u in Bandarabbas geboren bent, tot de Farsi-etnie behoort en soennitische moslim bent. U baseert zich voor uw vierde verzoek om internationale bescherming op dezelfde feiten als aangehaald door uw echtgenoot. Diens vluchtrelaas luidt als volgt: "U, (...) (alias (...)) verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van de provincie Kabul, district Paghman, dorp Chandal Bae, maar sinds 2006 woonachtig in de stad Herat. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent gehuwd met (...) (CG 15/21890 O.V. 8.112.464) en heeft twee minderjarige kinderen, waarvan de jongste geboren is in België. Ook uw broer (...) (CG 09/10119 O.V. 6.371.723) verblijft met zijn vrouw en kinderen in België. Hij werd op 25 juni 2009 erkend als vluchteling in België.

U verklaarde dat uw broer, als vertegenwoordiger van uw stam, lid was van de Commissie landopmeting, die optrad in het landconflict in het district Paghman, waarbij talrijke mensen van hun gronden werden beroofd door commandant Mumtaz, neef van Sayyaf. Zowel uw broer als u en talrijke andere mensen namen in 2006 deel aan de betoging gericht tegen Mumtaz en Sayyaf. Er werd door de mannen van Mumtaz geschoten op de demonstratie en twee mensen lieten het leven, waaronder Mullah Ramazan, uw kozijn én buurman. Uw broer werd gearresteerd en twee dagen later kwamen mannen van Mumtaz naar uw huis en namen u met geweld mee. U werd twee dagen geslagen en mishandeld, waarbij uw arm werd gebroken en u bloedde uit uw oor. Het was de bedoeling van Mumtaz dat u eigendomspapieren zou tekenen waaruit dan zou blijken dat u jullie gronden aan Mumtaz had verkocht. Ze namen uw vingerafdruk maar stuurden u daarna naar huis met de bedoeling uw taskara te halen, ten einde een zogenaamd legaal document te maken. Toen u thuis aankwam, waren enkel uw schoonzus, haar kinderen en uw schoonmoeder aanwezig. Uw schoonvader had uw vrouw en kind opgehaald en haar in veiligheid gebracht in de stad Herat. Daar woonde een verre verwante van uw schoonmoeder, die van Herat afkomstig is. U wist te ontsnappen en vluchtte nog in 2006 naar Herat om daar uw vrouw en kind te vervoegen.

In het huis van de verwant van uw schoonmoeder huurde u twee kamers. U verbleef in de stad Herat tot aan uw vertrek naar België in 2015. Pas na drie jaar in Herat kwam u te weten dat uw broer en zijn gezin gevlucht waren naar Europa. U ging nooit terug naar Paghman. In Herat werkte u aanvankelijk als chauffeur met uw eigen wagen, maar u moest dit werk opgeven omdat u ziek was geworden. U lijdt aan

hepatitis. Vervolgens geraakte u aan het werk in de bazar, in een winkel waar men vogels verkoopt. Na een tijdje werd u partner van de eigenaar. Dan, op een dag, stond u in de bazar oog in oog met twee mensen die u kende vanuit Paghman, de ene was een winkelier in dezelfde straat waar u en uw broer een zaak hadden, de andere persoon was iemand die banden had met Mumtaz. Ze waren verwonderd u te zien, want ze dachten dat u in Europa was. Daarna zijn de moeilijkheden begonnen, aangezien via deze personen Mumtaz ter ore kwam dat u zich in Herat bevond. Mannen van hem gingen naar uw schoonvader, nog steeds woonachtig in het district Paghman, sloegen hem en vroegen uw adres en telefoonnummer. U kreeg verscheidene telefonische bedreigingen. De bellers, in opdracht van Mumtaz wilden u geld geven voor uw gronden, maar ze boden veel te laag en u weigerde, mede uit angst dat ze u toch iets zouden aandoen. Hierop werden u, uw vrouw en kind bedreigd. Uw vrouw verloor jullie ongeboren tweeling nadat ze uit vrees voor bedreigers gevallen was. Uw schoonvader zei dat u niet in Herat kon blijven en stuurde jullie naar het huis van een vriend, waar u ongeveer vijftien dagen verbleef. De verre verwant bij wie u woonde, oom (...), kreeg toen bezoek van vier mannen en werd geslagen opdat hij zou zeggen waar jullie waren. Daarna zocht uw schoonvader een smokkelaar. Jullie verlieten Afghanistan tijdens de maand Ramadan en reisden via Iran en Turkije en verder via Griekenland, waar op 28 juli 2015 uw vingerafdrukken werden genomen en opnieuw in Hongarije, op 09 en 10 augustus 2015. In België diende u een **eerste** asielaanvraag in op 26 augustus 2015.

Bij terugkeer vreest u dat Mumtaz alsnog wraak zal nemen op u en uw familie.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een oude taskara neer, uit de tijd van Rabbani.

Op 29 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u ingeroepen asielmotieven. U ging niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U diende – samen met uw echtgenote – en zonder naar uw land te zijn teruggekeerd op 9 januari 2018 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u na uw weigeringsbeslissing naar Duitsland ging voor een vijftal maanden maar dat u door hen opnieuw aan België overgedragen werd. U stelde ditmaal de volledige waarheid te willen zeggen omdat jullie de huidige situatie beu waren. U verklaart nu dat u voordien wél de waarheid vertelde over de problemen waarmee u geconfronteerd werd in Afghanistan maar dat u gelogen heeft over u verblijf in Herat sinds 2006. In plaats van in Herat verbleef u samen met uw gezin 10 jaar lang in Iran alvorens naar Europa te vluchten en dit omdat de situatie in Iran zeer slecht was voor Afghanen. U stelde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de mensen met wie u eertijds problemen had nog steeds aanwezig zijn in uw regio. U voegt eraan toe dat u de vorige keer gelogen heeft over uw verblijf in Herat omdat men u gezegd had dat u nooit een positieve beslissing zou krijgen indien u zou zeggen dat u 10 jaar in Iran woonde en indien u zou zeggen dat uw echtgenote een Iraanse in plaats van een Afgaanse is. Uw echtgenote verklaarde in het kader van haar tweede verzoek dat ze in totaal 2 à 2,5 jaar in Afghanistan woonde naar aanleiding van jullie huwelijk. Voor de rest woonde ze altijd in Iran. Wat uw kinderen betreft zei u dat ze Afghanistan niet kennen en dat jongeren daar ontvoerd worden voor losgeld. In Iran mogen ze niets, zelfs niet studeren.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel Afgaanse paspoort met afgiftedatum 12/8/2013 en voorzien van een tijdelijke verblijfsvergunning voor Iran, een attest van de Afgaanse ambassade in Iran d.d. 1/6/2010 dat uw identiteit bevestigde, een medisch attest van een ziekenhuis in Iran d.d. 31/7/2013, een huurcontract van jullie huis in Iran d.d. 3/1/2013, een Iraanse gezondheidskaart van uw zoon d.d. 8/1/2014 en een Iraans bewijs van het overlijden van jullie tweeling d.d.30/11/2013 neer. Uw echtgenote legde een originele Iraanse identiteitskaart neer met afgiftedatum 15/9/2013 en een originele Iraanse nationaliteitskaart met onleesbare gegevens en geen geldigheidsdatum. Al deze documenten werden u bezorgd door een Iraniër die vanuit Duitsland terug naar Iran op bezoek gegaan was.

Op 18 april 2018 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Hoewel u over uw verblijfplaatsen en de nationaliteit en herkomst van uw echtgenote andersluidende verklaringen had afgelegd, veranderde dit niets aan de kern van de zaak, namelijk dat de door u aangehaalde vluchtmotieven volstrekt niet geloofwaardig waren, waardoor u niet had aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestond. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 27 augustus 2018 werd dit beroep verworpen door de RvV met het arrest nr. 208.243. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd deed u op 08 februari 2019 voor de **derde** keer een verzoek om internationale bescherming. U bleef volharden in uw eerdere verklaringen over de reden dat u Afghanistan had verlaten en niet kan terugkeren naar uw herkomstland. Bij terugkeer naar uw land vreest u dan ook Sayyaf en Mumtaz. Als nieuwe elementen in uw derde verzoek om internationale bescherming haalde u aan dat uw herkomstregio binnen Afghanistan onveilig is door het oorlogsgeweld, dat uw vrouw geen Afghaanse is en dus niet in Afghanistan kan wonen, en dat uw kinderen niet in Afghanistan zijn geboren en dus niet in Afghanistan kunnen wonen.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Afghaans paspoort uitgereikt op 12 augustus 2013, een nationaliteitsbewijs van de Afghaanse ambassade in Brussel gedateerd op 13 december 2018, een attest van gezinssamenstelling in Iran, de Iraanse geboorteakte van uw zoon, en twee aanvraagbewijzen voor paspoorten die u in Iran hebt ingediend. Uw echtgenote heeft volgende documenten neergelegd: een Iraanse paspoort uitgereikt op 12 oktober 2010 met bijhorende vertaling, een Iraanse identiteitskaart, een shenasnameh (Iraans identiteitsbewijs), een Iraans verzekeringsboekje en de enveloppe waarmee deze documenten naar jullie verstuurd zijn.

Op 23 mei 2019 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Uw verklaringen waren immers tegenstrijdig en incoherent en konden aldus geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw vrees bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. Ook de door u neergelegde documenten waren niet dienstig als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 03 maart 2020 werd dit beroep verworpen door de RvV met het arrest nr. 233 527. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

U verliet België niet en diende op 13 maart 2020 samen met uw echtgenote een **vierde** verzoek om internationale bescherming in. U stelt nogmaals dat u in Iran bekend stond onder het alias (...), dat u in werkelijkheid Afghanistan hebt verlaten toen u 12 of 13 jaar oud was, en dat u niet in Iran kan leven als Afghaanse soenniet die is gehuwd met een Iraanse sjiïet. Tevens vreest u discriminatie en mishandeling door de Iraanse bevolking. In Afghanistan vreest u als vreemdeling te zullen worden beschouwd vanwege uw lange verblijf in Iran, of dat uw kinderen er zouden kunnen worden verkracht of vermoord. In ondergeschikte orde vreest u de algemene veiligheidssituatie. Uw echtgenote stelt dat zij niet kan terugkeren naar Iran omdat er daar veel problemen zijn: u verbleef er illegaal en kon derhalve niet werken of leven daar, en haar familie keurde jullie huwelijk af en bezorgde jullie veel problemen.

Ter ondersteuning van uw vierde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een kopie van een bevestigingsbrief dd. 11 september 2020 die door uw vroegere dorpsgenoten in Iran werd geschreven en ondertekend. Uw echtgenote legde ter ondersteuning van haar vierde verzoek een brief van uw advocaat neer, met daarin een kopie van een Iraans document, voorzien van een Engelse vertaling."

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert zich voor uw vierde verzoek om internationale bescherming op dezelfde vrees als uw echtgenoot, met name dat het leven voor jullie in Iran onmogelijk is. Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend. De RvV oordeelde eerder al dat er wat u betreft geen vrees t.o.v. Iran kon worden vastgesteld. De motivering van de beslissing van uw man luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en Iran voor u niet als een veilig derde land kan worden gezien, dient uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Hoewel u problemen aanhaalde in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16,19,22) worden deze beweerde problemen voor het bepalen van uw gegronde vrees buiten beschouwing gelaten. Dat u verwijst naar uw beweerde problemen in Iran als nieuw element in uw huidige verzoek (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16), is bijgevolg volledig naast de kwestie. Daarbij wilt het CGVS alleen nog aanstippen dat uw beweerde moeilijkheden om als soenniet met een sjjiitische vrouw getrouwd te zijn (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) absoluut niet ernstig zijn, daar uw vrouw tot op heden achter haar verklaring blijft staan dat ze een soennitische moslim is (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9) net zoals u. Dergelijke uitlatingen tasten uw algemene geloofwaardigheid in eerste instantie al aan. Wat er ook van zij, u stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat u daar zou worden beschouwd als een vreemdeling vanwege uw lange verblijf in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). In dat verband verwijst het CGVS naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020, waarin de RvV reeds opmerkte dat volgens de EASO guidance note 2019 (p.75) personen die niet vertrouwd zijn met de Afghaanse normen en gebruiken en niet beschikken over een ondersteunend netwerk moeilijkheden kunnen ondervinden bij het vinden van een job of een woning in Afghanistan. Afghanen die in Iran geboren zijn worden soms beschouwd als niet "Afghaans genoeg". Omwille daarvan kunnen ze beledigende bemerkingen krijgen. EASO benadrukt dat personen die onder dit profiel vallen en deze problemen ondervinden in principe geen risico op vervolging hebben. Slechts in uitzonderlijke gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden, kan de opstapeling van maatregelen, met inbegrip van ernstige schendingen van mensenrechten, leiden tot vervolging. In casu bracht en brengt u geen dergelijke individuele omstandigheden aan. Dat u thans deze verklaringen herhaalt wijzigt dus op geen enkele wijze deze beoordeling. Verder benadrukte de RvV in hetzelfde arrest dat u op geen enkele wijze uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran hebt aangetoond. Uw echtgenote verklaarde tijdens die procedure overigens na jullie huwelijk in 2006 nog lange tijd in Afghanistan te hebben gewoond, in weerwil van uw beweringen.

Thans brengt u twee documenten aan die volgens u dit voorgehouden langdurige verblijf in Iran zouden staven. Het gaat evenwel om twee fotokopieën van documenten, dewelke op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd en bijgevolg zeer geringe bewijswaarde hebben. Het gaat bovendien om brieven die werden geschreven in december 2020, dus ruim na uw vertrek en kennelijk op uw vraag. Dat het duidelijk gesolliciteerde documenten zijn ondergraaft de overtuigingskracht ervan nog verder. Deze vastgestelde tekortkomingen van de door u neergelegde kopieën klemmen des te meer in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninfo nr.2) en waaruit blijkt dat er in Iran een levendige markt in valse of frauduleus bekomen documenten bestaat. Dat uw echtgenote zich erover beklaagt dat uw moeilijkheden voortkwamen uit uw illegaal verblijf in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), schaadt hetgeen nog rest van de geloofwaardigheid van deze stukken. Het kan immers niet worden ingezien dat zij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u daar over geldige papieren beschikte, zoals blijkt uit de kopie van het document dat door de Iraanse autoriteiten zou zijn uitgereikt, en door uw advocaat werd opgenomen in zijn brief. Overigens moet worden vastgesteld dat in deze documenten weliswaar wordt gesproken over een verblijf in Iran, maar dat uit de vertalingen andermaal blijkt dat de inhoud ervan op geen enkele manier aantoonde dat u reeds sinds uw kindertijd in Iran zou hebben gewoond. U zegt nu dat u bent geboren in 1983, en dat u op 12 à 13-jarige leeftijd van Afghanistan naar Iran bent getrokken (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Niets in de door u neergelegde documenten ondersteunt deze huidige versie van uw levensloop. Dat u enkele jaren in Iran zou hebben verbleven maakt op zich geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk, temeer daar u nooit enige vrees aannemelijk hebt gemaakt ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit hebt. In verband met uw opmerking dat de huidige corona-pandemie het u onmogelijk maakt om een bevestiging te krijgen van UNHCR dat u bijna heel uw leven hebt doorgebracht in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), alweer een blote bewering aangezien u geen elementen aanreikt waaruit blijkt dat u dit antwoord hebt gekregen van UNHCR, stelt het CGVS vast dat u reeds vijf jaar in België bent en doorheen uw vorige drie verzoeken steevast en bij herhaling bent geweest op het belang van een doorgedreven inspanning om

dergelijke stukken te verzamelen. De recente en uitzonderlijke situatie die voortvloeit uit de pandemie kan dan ook op geen enkele manier verschonen dat u al die tijd zou hebben verzuimd om bewijsstukken te verkrijgen en te tonen aan de Belgische asielinstanties.

Over de verklaringen van uw vrouw volstaat de observatie dat zij in haar vierde verzoek geen nieuwe elementen kenbaar heeft gemaakt, en louter een vage en algemene verwijzing maakt naar problemen in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Opnieuw verwijzend naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020 moet worden vastgesteld dat zij er evenmin als u in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken tegenover het land waarvan zij de nationaliteit heeft, in haar geval Iran.

Wat betreft het feit dat u – in hoofde van uw kinderen - bijkomend opwerpt dat zij in Afghanistan zouden kunnen worden verkracht of vermoord, dient opgemerkt te worden dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dat uw kinderen net als u reeds vijf jaar in België zijn, en hier naar school gaan, houdt geen enkel verband met de door jullie beweerde vrees.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waar u zelf naar hebt verwezen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 23), net als uw advocaat in zijn brief, wijst het CGVS op wat volgt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker immers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in uw herkomstregio, namelijk de provincie Kabul, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 162-171, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 5,2 miljoen inwoners heeft en dat er in 2019 in de provincie 1563 burgerslachtoffers vielen, een daling van 16% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er 338 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 339 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan er 142 plaatsvonden in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. In negen districten van de provincie Kabul werden er minder dan 15 incidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard en het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en de opstandelingen anderzijds. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de Taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun controleposten, voorposten, konvoien of voertuigen. Verder wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen gericht tegen zowel de aanwezige AGE's, als criminele groeperingen. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. AGE's die bembommen of IED's gebruikten, vaak gericht op de Afghaanse veiligheidstroepen, vertegenwoordigden bijna 1/3 van alle gemelde veiligheidsincidenten in de provincie Kabul. De meeste van deze IED-incidenten werden geregistreerd in het district Kabul. Verder blijkt dat er in de provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 2 zelfmoordaanslagen gepleegd werden waarbij de Afghaanse veiligheidstroepen gevisieerd werden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De provincie Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overigens kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat u de meest recente versie van uw levensloop niet hebt aangetoond. Bijgevolg blijft ook de beoordeling van de Raad overeind dat er, gezien uw eerder beweerde verblijf in de stad Herat, ook tegenover die locatie in Afghanistan een analyse van de veiligheidssituatie moet worden uitgevoerd.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 148-153, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie tot de relatief rustige provincies in het westen van Afghanistan behoort, maar dat de taliban er actief is in meerdere districten..

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afgaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Herat, waar het geweldsniveau en de impact van het conflict verschillend is van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Eind 2019 en begin 2020, was de stad getuige van een reeks veiligheidsincidenten, met inbegrip van gerichte moorden en aanvallen op de politie. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Herat stad wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin zijn er in het administratief dossier enige aanwijzingen dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. Blijkens het administratief dossier en het verzoekschrift stellen zowel verzoeker als verzoekster in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming problemen in Iran te vrezen en verzoeker geeft ook aan in Afghanistan als vreemdeling te zullen worden beschouwd vanwege zijn lange verblijf in Iran, of dat zijn kinderen er zouden kunnen worden verkracht of vermoord alsmede de algemene veiligheidssituatie te vrezen.

In de bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker dan ook op goede gronden gesteld:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en Iran voor u niet als een veilig derde land kan worden gezien, dient uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Hoewel u problemen aanhaalde in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16,19,22) worden deze beweerde problemen voor het bepalen van uw gegronde vrees buiten beschouwing gelaten. Dat u verwijst naar uw beweerde problemen in Iran als nieuw element in uw huidige verzoek (DVZ, Verklaring

Volgend Verzoek, vraag 16), is bijgevolg volledig naast de kwestie. Daarbij wilt het CGVS alleen nog aanstippen dat uw beweerde moeilijkheden om als soenniet met een sjjiitische vrouw getrouwd te zijn (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) absoluut niet ernstig zijn, daar uw vrouw tot op heden achter haar verklaring blijft staan dat ze een soennitische moslim is (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9) net zoals u. Dergelijke uitlatingen tasten uw algemene geloofwaardigheid in eerste instantie al aan. Wat er ook van zij, u stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat u daar zou worden beschouwd als een vreemdeling vanwege uw lange verblijf in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). In dat verband verwijst het CGVS naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020, waarin de RvV reeds opmerkte dat volgens de EASO guidance note 2019 (p.75) personen die niet vertrouwd zijn met de Afghaanse normen en gebruiken en niet beschikken over een ondersteunend netwerk moeilijkheden kunnen ondervinden bij het vinden van een job of een woning in Afghanistan. Afghanen die in Iran geboren zijn worden soms beschouwd als niet "Afghaans genoeg". Omwille daarvan kunnen ze beledigende bemerkingen krijgen. EASO benadrukt dat personen die onder dit profiel vallen en deze problemen ondervinden in principe geen risico op vervolging hebben. Slechts in uitzonderlijke gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden, kan de opstapeling van maatregelen, met inbegrip van ernstige schendingen van mensenrechten, leiden tot vervolging. In casu bracht en brengt u geen dergelijke individuele omstandigheden aan. Dat u thans deze verklaringen herhaalt wijzigt dus op geen enkele wijze deze beoordeling. Verder benadrukte de RvV in hetzelfde arrest dat u op geen enkele wijze uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran hebt aangetoond. Uw echtgenote verklaarde tijdens die procedure overigens na jullie huwelijk in 2006 nog lange tijd in Afghanistan te hebben gewoond, in weerwil van uw beweringen.

Thans brengt u twee documenten aan die volgens u dit voorgehouden langdurige verblijf in Iran zouden staven. Het gaat evenwel om twee fotokopieën van documenten, dewelke op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd en bijgevolg zeer geringe bewijswaarde hebben. Het gaat bovendien om brieven die werden geschreven in december 2020, dus ruim na uw vertrek en kennelijk op uw vraag. Dat het duidelijk gesolliciteerde documenten zijn ondergraaft de overtuigingskracht ervan nog verder. Deze vastgestelde tekortkomingen van de door u neergelegde kopieën klemmen des te meer in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt (zie landeninfo nr.2) en waaruit blijkt dat er in Iran een levendige markt in valse of frauduleus bekomen documenten bestaat. Dat uw echtgenote zich erover beklaagt dat uw moeilijkheden voortkwamen uit uw illegaal verblijf in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), schaadt hetgeen nog rest van de geloofwaardigheid van deze stukken. Het kan immers niet worden ingezien dat zij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat u daar over geldige papieren beschikte, zoals blijkt uit de kopie van het document dat door de Iraanse autoriteiten zou zijn uitgereikt, en door uw advocaat werd opgenomen in zijn brief. Overigens moet worden vastgesteld dat in deze documenten weliswaar wordt gesproken over een verblijf in Iran, maar dat uit de vertalingen andermaal blijkt dat de inhoud ervan op geen enkele manier aantoonde dat u reeds sinds uw kindertijd in Iran zou hebben gewoond. U zegt nu dat u bent geboren in 1983, en dat u op 12 à 13-jarige leeftijd van Afghanistan naar Iran bent getrokken (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Niets in de door u neergelegde documenten ondersteunt deze huidige versie van uw levensloop. Dat u enkele jaren in Iran zou hebben verbleven maakt op zich geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk, temeer daar u nooit enige vrees aannemelijk hebt gemaakt ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit hebt. In verband met uw opmerking dat de huidige corona-pandemie het u onmogelijk maakt om een bevestiging te krijgen van UNHCR dat u bijna heel uw leven hebt doorgebracht in Iran (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), alweer een blote bewering aangezien u geen elementen aanreikt waaruit blijkt dat u dit antwoord hebt gekregen van UNHCR, stelt het CGVS vast dat u reeds vijf jaar in België bent en doorheen uw vorige drie verzoeken steevast en bij herhaling bent geweest op het belang van een doorgedreven inspanning om dergelijke stukken te verzamelen. De recente en uitzonderlijke situatie die voortvloeit uit de pandemie kan dan ook op geen enkele manier verschonen dat u al die tijd zou hebben verzuimd om bewijsstukken te verkrijgen en te tonen aan de Belgische asielinstanties.

Over de verklaringen van uw vrouw volstaat de observatie dat zij in haar vierde verzoek geen nieuwe elementen kenbaar heeft gemaakt, en louter een vage en algemene verwijzing maakt naar problemen in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Opnieuw verwijzend naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020 moet worden vastgesteld dat zij er evenmin als u in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken tegenover het land waarvan zij de nationaliteit heeft, in haar geval Iran.

Wat betreft het feit dat u – in hoofde van uw kinderen - bijkomend opwerpt dat zij in Afghanistan zouden kunnen worden verkracht of vermoord, dient opgemerkt te worden dat het niet volstaat om te verwijzen

naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dat uw kinderen net als u reeds vijf jaar in België zijn, en hier naar school gaan, houdt geen enkel verband met de door jullie beweerde vrees.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waar u zelf naar hebt verwezen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 23), net als uw advocaat in zijn brief, wijst het CGVS op wat volgt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker immers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in uw herkomstregio, namelijk de provincie Kabul, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 162-171, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 5,2 miljoen inwoners heeft en dat er in 2019 in de provincie 1563 burgerslachtoffers vielen, een daling van 16% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er 338 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 339 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan er 142 plaatsvonden in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. In negen districten van de provincie Kabul werden er minder dan 15 incidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard en het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en de opstandelingen anderzijds. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun controleposten, voorposten, konvooien of voertuigen. Verder wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen gericht tegen zowel de aanwezige AGE's, als criminele groeperingen. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. AGE's die bembommen of IED's gebruikten, vaak gericht op de Afghaanse veiligheidstroepen, vertegenwoordigden bijna 1/3 van alle gemelde veiligheidsincidenten in de provincie Kabul. De meeste van deze IED-incidenten werden geregistreerd in het district Kabul. Verder blijkt dat er in de provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 2 zelfmoordaanslagen gepleegd werden waarbij de Afghaanse veiligheidstroepen gevisieerd werden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De provincie Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overigens kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat u de meest recente versie van uw levensloop niet hebt aangetoond. Bijgevolg blijft ook de beoordeling van de Raad overeind dat er, gezien uw eerder beweerde verblijf in de stad Herat, ook tegenover die locatie in Afghanistan een analyse van de veiligheidssituatie moet worden uitgevoerd.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 148-153, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de*

westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie tot de relatief rustige provincies in het westen van Afghanistan behoort, maar dat de Taliban er actief is in meerdere districten..

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Herat, waar het geweldsniveau en de impact van het conflict verschillend is van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Eind 2019 en begin 2020, was de stad getuige van een reeks veiligheidsincidenten, met inbegrip van gerichte moorden en aanvallen op de politie. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Herat stad wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin zijn er in het administratief dossier enige aanwijzingen dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

In de bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoekster ook op goede gronden gesteld:

“U baseert zich voor uw vierde verzoek om internationale bescherming op dezelfde vrees als uw echtgenoot, met name dat het leven voor jullie in Iran onmogelijk is. Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde beslissing betekend. De RvV oordeelde eerder al dat er wat u betreft geen vrees t.o.v. Iran kon worden vastgesteld. De motivering van de beslissing van uw man luidt als volgt: (...)”.

Verzoeker geeft vooreerst te kennen dat geen rekening werd gehouden met het document van 24 november 2020, dat hij samen met een vertaling nogmaals bij het verzoekschrift voegt alsook de brief van zijn raadsman die zich reeds in het administratief dossier bevindt, terwijl uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de beoordeling van dit document werd opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers argument klemt overigens met zijn volgende stelling, namelijk dat de motivering omtrent de documenten tegenstrijdig is, gezien enerzijds wordt gesteld dat het om fotokopieën gaat en anderzijds niet betwist wordt dat het document informatie bevat over verzoekers en het feit dat hun laatste verblijfskaart van verzoeker werd hernieuwd in 2015 hetgeen hun langdurig verblijf kan aantonen. De Raad ziet niet in op welke wijze het gegeven dat het om fotokopieën gaat en dat het document informatie bevat over verzoekers en het feit dat hun laatste verblijfskaart van verzoeker werd hernieuwd in 2015 tegenstrijdig zou zijn. Dit wordt door verzoekers niet concreet toegelicht.

Verzoekers plaatsen de pertinente vaststellingen omtrent de neergelegde documenten dan ook niet in een ander daglicht. De verwerende partij kon terecht vaststellen dat het om fotokopieën gaat die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd en bijgevolg zeer geringe bewijswaarde hebben alsmede dat het om gesolliciteerde documenten gaat die werden geschreven ruim na verzoekers vertrek. Samen gelezen met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Iran een levendige markt in valse of frauduleus bekomen documenten bestaat en de

vaststelling dat verzoekster zich erover beklaagt dat verzoekers moeilijkheden voortkwamen uit zijn illegaal verblijf in Iran (DVZ verzoekster, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), wordt volledig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de neergelegde stukken. In navolging van de verwerende partij acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoekster niet op de hoogte was van het feit dat verzoeker in Iran, blijkens de neergelegde documenten over geldige verblijfsdocumenten beschikte. Ook kon terecht worden vastgesteld dat in deze documenten weliswaar wordt gesproken over een verblijf in Iran, maar dat uit de vertalingen blijkt dat de inhoud ervan op geen enkele manier aantoonde dat verzoeker reeds sinds zijn kindertijd in Iran zou hebben gewoond. Niets in de door verzoeker neergelegde documenten ondersteunt deze huidige versie van zijn levensloop.

Overigens moet met betrekking tot verzoeker worden benadrukt dat het gegeven dat hij enkele jaren in Iran zou hebben verbleven op zich geen nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aantoonde, temeer verzoeker nooit enige vrees aannemelijk heeft gemaakt ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, zijnde Afghanistan.

Waar verzoekers menen dat zij door het neerleggen van deze documenten nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet hebben aangebracht, gaan zij volstrekt voorbij aan de concrete en pertinente motivering waaruit blijkt dat deze documenten niet volstaan als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Waar verzoekers vervolgens stellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in hoofde van verzoekster onzorgvuldig heeft gehandeld gezien haar vrees ten opzichte van Afghanistan wordt beoordeeld, gaan zij opnieuw voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing.

Hierin wordt uitdrukkelijk gesteld dat de Raad eerder al oordeelde dat er wat verzoekster betreft geen vrees ten opzichte van Iran kon worden vastgesteld en dat zij zich voor haar vierde verzoek om internationale bescherming op dezelfde vrees als haar echtgenoot baseerde, met name dat het leven voor hen in Iran onmogelijk is.

In de beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen en die integraal hernomen wordt in de beslissing van verzoekster staat met betrekking tot de beweerde problemen in Iran het volgende:

“Over de verklaringen van uw vrouw volstaat de observatie dat zij in haar vierde verzoek geen nieuwe elementen kenbaar heeft gemaakt, en louter een vage en algemene verwijzing maakt naar problemen in Iran (DVZ vrouw, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Opnieuw verwijzend naar arrest nr. 233 527 van 03 maart 2020 moet worden vastgesteld dat zij er evenmin als u in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken tegenover het land waarvan zij de nationaliteit heeft, in haar geval Iran.”

In het arrest met nr. 233 527 oordeelde de Raad op 3 maart 2020 in het kader van verzoekers' derde verzoek om internationale bescherming met betrekking tot verzoekster:

“Bij haar derde verzoek om internationale bescherming stelt verzoekster dat ze niet in Herat geboren is, maar in Iran. Verzoekster verklaart ook dat zij zelf geen problemen had in Iran, maar haar familie wel. Verzoekster beklemtoont dat ze de Iraanse nationaliteit heeft.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt verzoekster dezelfde documenten neer als verzoeker. Daar verzoekster haar Iraans paspoort bijbrengt, en dat in casu geen elementen voor liggen om de echtheid van dit paspoort te betwisten, dient haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Iran onderzocht te worden. Een verzoek om internationale bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling zich te bevinden buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoekster die voorhoudt de Iraanse nationaliteit te hebben en haar Iraans paspoort voorlegt, geen vrees ten aanzien van Iran aanvoert. Bijgevolg voldoet ze niet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet om als vluchteling te worden erkend.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”.

Ook in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming maakte verzoekster slechts een vage en algemene verwijzing naar problemen in Iran.

Met de vaststelling dat verzoekster in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming nog stelde dat zij in Iran zelf geen problemen kent en bijgevolg geen vrees ten aanzien van Iran aanvoerde, wordt volstrekt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de thans gemaakte bewering dat zij in Iran wel problemen kent en hierdoor nood heeft aan internationale bescherming.

De vage bewering wel problemen in Iran te vrezen, kan dan ook niet volstaan als nieuwe element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift aan verweerder verwijt dat zij niet (opnieuw) werd gehoord. Dient in dit kader immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder duidt verzoekster niet concreet wat zij tijdens zulk nieuw persoonlijk onderhoud dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten. Zij beperkt zich er immers toe op louter algemene wijze aan te geven dat verweerder haar had moeten horen en dat volgens het UNHCR ook de gebeurtenissen van belang zijn die in het land van herkomst hebben plaatsgevonden wanneer de verzoeker reeds het land verlaten hebben, zonder daarbij ook maar enigszins te duiden welke informatie zij had kunnen of willen verstrekken.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Daarenboven had verzoekster de kans om ter zake de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster geen bijkomende elementen aanhaalt die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van haar verzoek.

Het theoretische betoog omtrent de toepassing van artikel 57/6, § 3, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet inzake een veilig derde land of eerste land van asiel is ter zake niet dienstig, gezien er hiervan zowel in de bestreden beslissing van verzoeker als de bestreden beslissing van verzoekster geen toepassing wordt gemaakt.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF